

Hoofdstuk 9:

De dood van Imogen Waller

Toen Vincent in zijn auto stapte, voelde hij opeens heel sterk de aanwezigheid van iemand anders; een andere 'Lucide', zoals mevrouw Waller het zou zeggen. Hij keek van achter het stuur om zich heen. De straat leek echter verlaten; niets wees op de aanwezigheid van Charles de Commenay en zijn marionettenleger. Maar ze waren er wel degelijk, daarvan was hij overtuigd. Hij startte de auto en de koplampen lichtten op. Ook terwijl hij de straat uitreed, merkte hij nergens enige onregelmatigheid op. Maar opeens viel zijn oog op precies die zelfde auto als die dicht bij hotel Seeblick geparkeerd had gestaan. Het licht van zijn koplampen vielen een moment op de enige inzittende en het was onmiskenbaar die oude heer die hij in Konstanz had ontmoet. Knikte Charles de Commenay hem heel even kort toe? Vincent kon het niet zeggen. En niet veel later volgde al een bocht in de weg en was het moment vervlogen.

Vincent naderde de afslag richting Oudler en de hoofdweg, maar ging de andere richting op en hij reed steile straat in waar de gebouwen dicht aan de weg stonden. Nog geen honderd meter verderop zag hij het voor hem bekende zwarte busje staan. Hij parkeerde er achter en toen hij uit stapte, ging de achterdeur van het busje al open.

"Haast je", siste Goof hem toe, "De voorstelling staat op het punt te beginnen."

Vincent klom achter Goof het busje in en sloot snel de deur achter zich. Het interieur leek wel rechtstreeks voortgekomen uit een spionagefilm: een lang werkblad stond vol met computers en beeldschermen. IJs had zijn forse lijf in de bureaustoel geperst die het verst voorin de voormalige laadruimte stond. Hij had een koptelefoon op zijn hoofd en zijn dikke korte vingers ratelden over een toetsenbord.

"Ga zitten", zei Goof, die zelf de middelste bureaustoel in beslag nam en ook een koptelefoon opzette. Vincent volgde zijn voorbeeld en liet meteen zijn blik gaan over de schermen voor hem. Die toonden allemaal beelden vanuit verschillende plekken in de woning van mevrouw Waller.

Vincent had gelogen toen hij tegen mevrouw Waller had laten voorkomen dat hij pas net in Burg Reuland was aangekomen en haar woning voor het eerst zag. De waarheid was dat hij, Govert en IJsbrand al enkele dagen hier in Burg Reuland waren om deze dag voor te bereiden. Toen mevrouw Waller en juffrouw Nieman op een avond uit eten waren gegaan, hadden IJs en Vincent zelfs ingebroken in haar woning. IJsbrand had de woning gevuld met de nieuwste technische snuffjes op het gebied van af luisterapparatuur en camera's, terwijl Vincent de woning grondig had doorzocht. Onderin de kledingkast in haar slaapkamer had hij een bundel van wel twintig samengebonden opschrijfboekjes gevonden. Het bleken dagboeken te zijn en in een opwelling had Vincent ze met zich meegenomen. Govert had hem er na afloop om vervloekt: "Hoe kun je nou zo onvoorzichtig zijn? Wat nou als je mevrouw tje er achter komt? Je zet de hele missie op zijn spel, lul!"

Vincent had zich natuurlijk verontschuldigd en was er van doordrongen dat Goof natuurlijk gelijk had, maar wist ook dat hij niet anders had gekund: zijn nieuwsgierigheid was gewoon te groot geweest.

“Nog weinig actie”, rapporteerde IJs, zonder zijn ogen voor maar een moment van de schermen te halen.

“Ze zijn aan de keukentafel gaan zitten; dat oude vel en Rain Man”, voegde Goof toe.

Vincent moest glimlachen om die typering en herinnerde zich hoe hij Goof en IJs op een avond had gevraagd hem te helpen. Het was geweest kort na zijn tripje naar Konstanz. Ze hadden bij hem thuis gezeten, terwijl Maria in de keuken bezig was geweest. Ze kon uitstekend koken, had Vincent gemerkt; daar had hij haar zelfs helemaal niet voor moeten conditioneren.

“Eindelijk komen we achter de identiteit van je Brusselse neukertje”, zei Goof glimlachend.

“Is het toevallig één van deze twee?”, vroeg IJs. Hij klapte zijn onafscheidelijke laptop open en toonde een korrelig beeld dat was gemaakt door een bewakingscamera in de receptie hotel Steinerwirt: van Vincent zelf was alleen een deel van zijn lijf te zien, maar hem mevrouw Waller in die gekke rolstoel en juffrouw Nieman daar achter waren vol in beeld.

“Dat lijkt me toch niet. Maar zelfs als het wel zo is; laten we dan toch aannemen dat het dan die vrouw is achter die rolstoel”, zei Goof meteen, “Ze oogt alleen wel erg saai en oud, Vince!”

“Ze doet me denken aan *Rain Man*”, zei IJs, die naast al het andere ook een wandelende filmencyclopedie was.

“Exact”, riep Goof uit.

“Het gaat om de vrouw in de rolstoel”, zei Vincent.

“Wat de fuck, Vince!”, bracht Goof uit, “Gadverdamme.”

Vince haalde zijn schouders op.

Goof schudde verbijsterd zijn hoofd en trok een vies gezicht, “Dus dat *oude vel* daar nodigde je steeds uit in Brussel en was de reden voor die bizarre schietpartij in Kiel. Onfokking-gelooflijk, man.”

IJs trok zijn laptop bij, “Maar waar heb je ons nu voor nodig? Gaat dat ook om haar?”

Vincent keek afwisselend IJs en Goof, zijn medestrijders bij GetIt.com en beste vrienden, lang aan en zei: “Die vrouw in die rolstoel heet Imogen Waller en ik wil haar dood!”

“Wat de f...”, barstte Goof alweer uit, maar Vincent onderbrak hem snel:

“Ik ga haar niet vermoorden. En ik vraag dat ook niet aan jullie. Ik heb iemand anders op haar spoor gezet die dat gaat doen...”

“Zeker die man uit Konstanz”, knikte IJs. Zijn verstand was soms nog sneller dan dat van Goof.

Vincent knikte, “Ik wil zéker weten dat ze dood is. Ik wil het met eigen ogen zien.”

Goof masseerde zijn oogleden, “Een wraakactie dus.”

“Nee”, antwoordde Vincent meteen, “Een afsluiting!” Hij boog zich naar Goof, “Ik wil deze hele bizarre episode achter me laten. Weer verder gaan met mijn leven. Samen met jullie GetIt nog groter maken! Maar dan moet ik eerst dit boek kunnen afsluiten.”

Goof knikte; “Ik help je. En IJs ook, dat weet ik zeker. We hebben één voorwaarde: je moet beloven dat het hierna klaar is.”

Vincent knikte: “Dat belof ik”.

“Kun je horen wat ze zeggen?”, vroeg Vincent, hier en nu in het busje dat ze speciaal voor dit doel voor veel geld hadden laten inrichten met de modernste apparatuur.

IJs hief een vinger en een moment later hoorden ze geluid in hun koptelefoon. Het was de verbazingwekkend helder klinkende stem van mevrouw Waller: “... zitten we dan, juffrouw Nieman. Hoe lang zijn we samen geweest, bijna vijftig jaar?”

Vincent zag op een scherm dat Nieman bewegingloos tegenover mevrouw Waller zat en niet eens met haar ogen knipperde. Dat mevrouw Waller blijkbaar een gesprek met haar wilde voeren, was even absurd, als met jezelf proberen te praten.

Mevrouw Waller knikte met haar hoofd, “Ik geloof warempel dat het dit jaar wel eens vijftig jaar kan zijn. Maar helaas zullen we ons jubileum niet kunnen vieren. Onze tijd is over... Dat stemt me droevig, Melanie, en weemoedig. Mag ik je bij je voornaam noemen, trouwens? Vast wel toch, we hebben al zoveel samen meegemaakt?”

Nog steeds reageerde Nieman in het geheel niet en was haar gezicht emotioneel. De hele scene begon steeds trekken van een absurd toneelstukje te krijgen.

“Je moet weten dat ik altijd van hem gehouden heb, Melanie”, zei mevrouw Waller weer en er was een duidelijke trilling in haar stem te horen. Toen Vincent beter op het scherm keek zag hij tot zijn afgrijzen dat de oude vrouw zachtjes aan het huilen was.

“Charles was altijd al mijn enige ware, Melanie, dat snap je toch wel?”, ging mevrouw Waller door, “Wat ik hem heb aangedaan was onvergeeflijk. Mijn arme *beau*, mijn mooie mannetje.” Mevrouw Waller snikte vochtig en drukte een kanten zakdoekje tegen haar ogen. Daarna snoot ze haar neus, “Maar ik was misleid, Melanie. Zo vreselijk en wreed misleid! Ach, wat heb ik mijn beau aangedaan, dat is vreselijk...” Ze huilde stilletjes en krachteloos.

Vincent voelde en por in zijn zij en merkte dat Goof hem verbijsterd aan keek; “En jij wilt dit lieve oude dametje dood? Dat arme mensje is een zielig oud wrak! Ik heb *médelijden* met haar...”

“Zo lief is ze niet!”, beet Vincent hem toe, maar hij beseftte dat hij zelf ook begon te twijfelen. Was die haat van hem niet overdreven geweest? Mevrouw Waller had hem toch ook voortgeholpen door hem meer te leren over zijn Gave? Natuurlijk; hij was betrokken geraakt in twee bittere gevechten, maar daar had ze zelf toch ook niet om gevraagd? Tegelijkertijd wist hij maar al te goed dat mevrouw Waller hem doelbewust gebruikt had.

Een hard geluid deed Vincent opschrikken uit zijn verwarde gedachten en toen hij opkeek zag hij dat er opeens veel meer mensen in de keuken stonden; ze waren met veel geweld door de deur naar de woonkamer gekomen, die nu los in de hengsels hing. Twee donker geklede mannen met kort haar en naamloze gezichten stonden achter Nieman en net zo'n aantal bij mevrouw Waller. Het was zonneklaar dat het marionetten waren van Charles. Vincent verwachtte dat zich, net als de vorige keren een fel gevecht zou ontploegen, maar tot zijn verbazing bleven beide dames roerloos aan de keukentafel zitten en werd hen ook geen haar gekrenkt.

Het bleef enkele momenten ijzig stil, tot de deur richting de achtertuin naar binnen open ging. Daar verscheen tot Vincent's verbijstering Charles de Commenay zelf, gevolgd door nog twee onderknuppels. Hij was wederom gedistingeerd gekleed in een duur uitziend pak en droeg die eeuwige handschoenen.

“Imogen, we ontmoeten elkaar eindelijk”, zei hij glimlachend.

“Charles.”

De Commenay bekeek de nog steeds roerloze juffrouw Nieman op haar rug en fronste. Blijkbaar was het een hint, want mevrouw Waller liet haar meteen opstaan en Charles de

stoel aanbieden.

“Dank je”, zei Charles terwijl hij plaatsnam, “En verontschuldig me, Imogen.”

Vincent meende dat mevrouw Waller knikte. Hetzelfde moment verscheen één van de marionetten van Charles achter Nieman. Het lemmet van zijn mes blonk in het licht, toen dat op haar keel werd gezet. Zonder enige tegenstand en blijkbaar volledig onaangedaan liet Nieman vervolgens zichzelf kelen. Het overvloedige bloed welde op uit de gapende wond. Enkele zinsbegoochelende momenten bleef ze gewoon stram rechtop staan, alsof er niets gebeurd was, tot ze opeens plompverloren ineen zakte, als een marionettenpop waarvan de draadjes waren doorgesneden. Eén van Charles’ mannen trok haar snel naar achteren, misschien wel opdat haar lijk de tegelvloer niet verder zou besmeuren. Vincent keek op een camera naar mevrouw Waller, maar haar gezicht toonde geen enkele emotie.

“Je weet waarvoor ik kom, Imogen”, zei Charles op duistere toon, “Heb je nog iets om in te brengen?”

“Ik heb niets meer te zeggen”, zei mevrouw Waller toonloos, “Je komt jezelf vergelden. En daartoe heb je het volledige recht.”

Charles knikte ernstig en sloot zijn ogen, “Zo zij het.” Op hetzelfde moment dat hij zijn ogen weer opende, trad één van de mannen die zich achter mevrouw Waller had geposteerd naar voren en greep haar op het tafelblad liggende armen ruw vast en klemde die achter haar rug. Daarna trok hij haar overeind. Haar stoel viel om en sloeg met een harde klap tegen de tegelvloer. Imogen Waller slaakte een kreet van pijn, maar Charles de Commenay verontschuldigde niet. In plaats daarvan stond hij op en liep om de tafel heen.

“Het ... spijt me”, bracht mevrouw Waller, hijgend van de pijn uit.

Charles schudde bedroefd zijn hoofd, en streek een losse pluk haar uit haar gezicht. Hij streelde haar gezicht en zijn handen gleden daarna over haar keel. Mevrouw Waller worstelde om los te komen, maar Charles’ marionet had haar in een heel stevige houdgreep.

“Imogen, ma belle, het had zo mooi kunnen zijn”, zei Charles zacht. Vincent zag mevrouw Waller’s hoofd heen en weer gaan en begreep dat hij haar nu wurgde. Haar bewegingen werden steeds dringender en haar ogen leken uit hun kassen te springen. Maar toen verslapte ze en leek het leven uit haar weg te zijn geglipt. Het leven waar ze zichzelf meer dan honderd jaar aan had vestgeklampt.

Het was echter niet dit beeld, dat Vincent de volgende nachten zouden plagen, maar wel wat hij vervolgens zag: dat Charles de Commenay zijn mond op die van de stervende mevrouw Waller zette. Hij had echter niet zozeer het idee dat hij haar kustte, als wel dat hij... zich aan haar voedde. De kus duurde misschien wel een seconde of tien, maar ten slotte liet Charles het nu levenloze lichaam van Imogen Waller uit zijn handen glijden. Hij legde haar heel behoedzaam op de vloer. Daarna leek het alsof hij zelf even een duizeling kreeg. Eén van zijn mannen stapte snel naderbij, zette de gevallen stoel weer op zijn poten en liet zijn meester er op plaats nemen.

Hier bleef Charles de Commenay roerloos zitten, terwijl zijn onderdanen druk aan het werk gingen. Het lijk van Nieman werd in een plastic zak geritst terwijl enkele anderen de keuken begon schoon te maken en het bloed van de vloer veegden. Nog enkele mannen zetten met grote eerbied en heel voorzichtig, mevrouw Waller neer in een opvouwbare rolstoel, die ze waarschijnlijk voor dat doel zelf mee hadden genomen. Ze streken haar jurk recht en deponeerden zorgvuldig een dekentje over haar schoot, alsof ze klaar werd gemaakt voor een wandelingetje. De plastic lijkenzak van Nieman werd naar buiten gedragen, terwijl anderen nog steeds bezig waren alle sporen schoon te boenen. Vincent’s blik bleek echter gevestigd op

Charles de Commenay, die nog steeds op zijn stoel zat en naar het lichaam van Imogen Waller keek. Hij schudde droevig zijn hoofd, streek met handen over zijn gezicht, en prevelde continu zachte woorden die zelfs de hi-tech apparatuur van IJs niet konden opvangen.

Toen de onderknuppels van Charles ten slotte hun meester overeind hielpen, leek hij wel tien jaar ouder geworden. Hij bewoog moeizaam en stram en sloot moeizaam aan in de optocht die begon met de rolstoel en het lijk van zijn geliefde Imogen daar in.

“Ze gaan ervan door”, zei Vincent overbodig. Hij vroeg zich af of Charles zelf Imogen Waller ergens wilde begraven; daar leek het op. Gebiologeerd schakelde hij over naar de beelden van hun buitencamera’s en zag hoe de hele groep buiten, voor het huis, was aangekomen. De rolstoel met inzittende werd soepel in een gereedstaand busje getild. Het hele spul verdeelde zich daarna snel in de diverse gereedstaande voertuigen. Motoren kwamen brullend tot leven, lichten knipten aan en enkele momenten later reed de hele kolonne weg in de donkere nacht.

“Nou, dat was me de voorstelling wel”, bracht Goof uit, “Jesus-fucking-Christ.”

“Revenge is a dish best served cold”, prevelde IJs blijkbaar in zichzelf, een citaat uit een één van zijn favoriete films natuurlijk.

“Ha”, schamperde Goof, “Als dat zo is, dan stond er vanavond een keihard bevroren ijstaart op het menu als dessert! Dit hele gebeuren is blijkbaar een vergelding voor iets, wat, hoe lang? Tachtig jaar geleden heeft plaatsgevonden of zo?”

Vincent begreep dat Goof gelijk had. De kiem voor alles wat er was gebeurd wat blijkbaar in de jaren '20 van de vorige eeuw al geplant. Maar de beelden van hoe Imogen Waller, de vrouw die ruim drie jaar geleden in zijn leven was verschenen, werd gewurgd, dansten nog steeds voor zijn netvlies en opeens voelde hij zich misselijk worden. Hij trok de koptelefoon van zijn hoofd, stond onvast op, deed de achterdeur van het busje open en struikelde naar buiten. De koele nachtlucht en de wolkeloze sterrenhemel brachten hem weer enigszins tot rust. Hij probeerde diep in en uit te ademen en zichzelf voor te houden dat het voorbij was. Hij voelde de hand van Goof op zijn schouder.

“Gaat het?”

Vincent keek hem dankbaar aan. Wat waren hij en IJs toch een stel goede vrienden, dat ze hem zelfs bij dit bizarre avontuur hadden willen helpen.

“Is het nu gedaan? Dit is het?”, vroeg Goof.

Vincent knikte en merkte dat hij opeens grijsde. Ja, Goof had gelijk. Het was gedaan. Van Imogen Waller zou hij nooit meer last hebben en die Charles de Commenay zou hij nooit meer zien, daar was hij van overtuigd. Nu kon hij eindelijk verder met zijn leven. Samen met zijn kompanen GetIt nog verder uitbouwen. Gewoon gelukkig worden. Wat hem betreft hoefde hij nooit meer een andere ‘Lucide’ tegen te komen en hij had al eerder met zichzelf de afspraak gemaakt nooit meer zover te gaan met een ander als hij helaas al gedaan had met Maria Gutierrez.

De toekomst lachte hem toe, dat wist hij zeker.

Maar hij vergiste zich.

Einde van Deel 1